

Mientje vond het veilig niet veel te antwoorden. Het gouden hart van juffrouw Doorzicht wilde ze desnoods toegeven, hoewel ze nooit bijzondere kenteekenen bespeurd had van het edel metaal waaruit het heette vervaardigd te zijn. Maar dat het mensch er in haar jeugd knap zou hebben uitgezien en kunnen trouwen — dat nooit. Ten minste, als zij een man was geweest, ze zou hartelijk bedankt hebben.

„Nu, moeder, als u het zegt,” antwoordde zij diplomatisch en waschte ijverig voort aan een bordje, veel harder dan tot nog toe. Zij vond het altijd jammer als ze met haar moeder in meening verschilde; het geschiedde zoo zelden. Maar dit was haar toch te kras.

„Ik hoop maar dat dominee Geurig zijn beurten bezet kan krijgen,” ging mevrouw voort, juffrouw Doorzicht niet ongaarne prijsgevend, daar ze niet wou jokken en zich toch buiten staat achtte desgevorderd nog meer goeds van haar te zeggen. Het was nu al op het kantje af geweest, misschien zelfs er eventjes over.

De vader maakte een neusgeluid; dominee Geurig's voorgenomen tocht naar Parijs, waarmede de man reeds minstens een half jaar te koop liep, zag hij liefst niet aangeroerd. De reden was dat hij zelf, als pas gehuwd man, aan zijn echtgenoot in een vertrouwelijk oogenblik een dergelijke reis had voorgespiegeld. Hij had er eigenlijk, groot vijand van reizen als hij was, nooit ernstig plan op gehad, doch gehoopt zich steeds op zijn drukke praktijk te kunnen beroepen om er af te komen. Nu dit het geval niet meer was, moest hij telkens andere uitvluchten zoeken.

„Dominee Geurig zal in Parijs nog meer *petit-maitre* worden dan hij nu reeds is,” zeide hij ontwijkend.

„Hè, vader,” zei Mientje, „u moest met ons ook eens gaan. U kunt best tegenwoordig.”

Mevrouw van Arken wendde sedert eenige jaren geen pogingen meer aan om haar echtgenoot tot vervulling zijner belofte te brengen. Het hielp toch niet. Zij had de taak geëndosseerd aan Mientje; vaders zijn gewoonlijk nogal gek met jongste dochters. Maar vader wilde, althans voorloopig, niet bijten.

„Wacht maar, kind” antwoordde hij, „Parijs loopt niet weg. Het wordt elk jaar mooier. Hoe langer je wacht, hoe meer je er te zien krijgt.” Hij lachte inwendig; hij had dezen ui kort geleden klaar gemaakt en was erg tevreden dat hij hem nu eens kon plaatsen. Mientje vond het niets geestig.

„'t Is allesbehalve aardig van u, vader. Zeg dan liever dat u niet gaan wilt.”

Mevrouw gaf haar dochter knipoogend te kennen dat ze haar vader liever niet moest tegenspreken. De man was, zooals de meeste mannen, toch onvatbaar voor overtuiging. En als Mientje hem boos maakte, zou hij waarlijk in staat zijn voor goed te zeggen dat er van de reis niets kwam, als voorwendsel opgevend het zaniken zijner huisgenooten. Nu bleef er altijd nog een kansje over, al was het een kleintje.

Daar werden twee brieven binnengebracht, uit Amsterdam en Utrecht, van den zoon en den schoonzoon der familie. De dokter opende de omslagen,